

ČESKÁ REPUBLIKA

1Co 253/2009-208

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vojtěcha Brhla a soudců JUDr. Radmily Baďurové a JUDr. Jaroslava Hikla ve věci žalobce **Vladimíra Hučina**, nar. 25.5.1952, bytem Lančkových č. 1742/10, Přerov, zastoupeného Mgr. Petrem Kočím, advokátem se sídlem Praha 6, Na Štáhlavce 1105/16, proti žalovanému **Ing. Tomáši Hradílkovi**, nar. 28.4.1945, bytem Lipník nad Bečvou, Zahradní 892/19, zastoupenému JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Praha 2, Sokolská 60, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkové újmy v penězích, odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. září 2009, č.j. 23C 3/2009-152,

t a k t o :

I. Rozsudek krajského soudu se v napadené části, tedy v odstavcích II., III., IV. a V. **p o t v r z u j e.**

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 38.886,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Sokola.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě žalobu, aby žalovaný byl povinen zaslat žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku písemnou omluvu ve znění „Dne 23. července 2007 jsem v deníku Lidové noviny zveřejnil článek nazvaný „Narcis Hučín zneužívá demokracii“. V tomto článku jsem neoprávněně označil pana Vladimíra Hučina z Přerova za pachatele výbuchů, k nimž došlo na přelomu milénia v Přerově, použil jsem pro něj hanlivého označení „gauner“ a psychologický terorista. A dále jsem uvedl, že skutečnost, že byl soudně zcela zproštěn veškerých obvinění, byla velká blamáž. Dne 2. srpna 2007 jsem v témže deníku publikoval článek „Ve svém kritickém postoji k Hučínovi jsem se utvrdil“, ve kterém jsem uvedl, že některé činy, jichž se pan Hučín dopustil v době před rokem 1989, měly ryze kriminální charakter. Tím jsem se dopustil závažného zásahu do práva na ochranu osobnosti pana Hučina. Za zveřejnění obou článků se mu proto omlouvám. Ing. Tomáš Hradílek, bývalý mluvčí Charty 77 a bývalý ministr vnitra“, zamítl. Současně soud prvního stupně zamítl žalobu, aby žalovaný byl povinen zveřejnit omluvu stejného znění na vlastní náklady v deníku Lidové noviny a zaplatil žalobci na nemajetkové újmě částku ve výši 500.000,- Kč. Konečně soud prvního stupně uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 37.383,- Kč.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalovaný je autorem článku s názvem „Narcis Hučín zneužívá demokracii“, který byl publikován dne 23.7.2007 na titulní straně Lidových novin, a dále článku „Ve svém kritickém postoji k Hučínovi jsem se utvrdil“ zveřejněným v témže deníku 2.8.2007 v rubrice Polemika. Žalobce byl v letech 2001-2007 stíhán pro trestné činy nedovoleného ozbrojování, neuposlechnutí rozkazu, zneužívání pravomoci veřejného činitele, šíření poplašné zprávy, ohrožení utajované skutečnosti, neoprávněného nakládání s osobními údaji a podvodu, všech těchto obvinění byl pravomocně zproštěn. Žalobce rovněž uspěl ve věci své rehabilitace a byly rovněž zrušeny všechny trestní rozsudky. Žalovaný je bývalým mluvčím Charty 77 a polistopadovým ministrem vnitra.

Na základě těchto zjištění soud prvního stupně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Poukázal na to, že v daném případě došlo ke střetu dvou základních práv chráněných Listinou základních práv a svobod (dále jen LZPaS), a to práva na svobodu projevu, práva vyjadřovat své názory dle čl. 17 odst. 1 a 2 LZPaS a práva na čest a důstojnost dle čl. 10 odst. 1 LZPaS. Soud prvního stupně má za to, že nebyl naplněn nezbytný předpoklad pro vznik občanskoprávních sankcí, a to neoprávněnost zásahu, který by byl v rozporu s objektivním právem. Pokud jde o jednotlivé výroky, tyto posuzoval i soud prvního stupně v kontextu článku, v němž tyto výroky zazněly. Za významnou skutečnost soud prvního stupně považoval, že žalovaný neoznačil žalobce v předmětném článku za „gaunera“. Předmětný článek pouze vychází z toho, že na jiném místě v jiném čase a v jiných souvislostech žalovaný o žalobci prohlásil „Vladimíra Hučina znám dobře 20 let a většího gaunera jsem neviděl“. V předmětném článku pak žalovaný popisuje, na základě jakých faktů

a okolností si tento názor o žalobci vytvořil. Žalovaný v předmětném článku neoznačil žalobce za pachatele výbuchů. V tomto článku se žalovaný svěřuje čtenářům s tím, jak se vyvíjel jeho názor na žalobce, jak poté, co došlo v Přerově k několika výbuchům, měl obavy, že žalobce má tyto výbuchy na svědomí a jak se na základě určitých informací jeho pochybnosti změnil v jistotu. Jedná se tak o vysvětlení jeho myšlenkového postupu v době rozhodné, tedy v době, kdy k výbuchům došlo. Pokud žalovaný o žalobci pronesl, že je psychologický terorista, je to rovněž jeho hodnotící úsudek, a pokud by nezazněl spolu s vysvětlením toho, proč byl tento názor učiněn, mohlo by se jednat za určitých okolností o neoprávněný zásah. Dle názoru soudu prvního stupně však výraz psychologický terorista v souvislostech s jeho pronesením není výrazem natolik hanlivým a dehonestujícím, aby byl způsobilý zasáhnout do osobnostních práv fyzické osoby. Pokud za neoprávněný zásah označil žalobce výrok žalovaného, že je velkou blamáží, že žalobce byl soudně zproštěn veškerých obvinění, nejedná se o hodnotící výrok ve vztahu k žalobci ale k soudnímu řízení, v němž byl žalobce zcela zproštěn veškerých obvinění. Stejným způsobem soud prvního stupně hodnotil i výrok žalovaného, který zazněl v článku 2, když tento výrok nekoresponduje s výrokem, za který žalobce požaduje omluvu a zadostiučinění. Není totiž pravdou, že by v tomto článku žalovaný o žalobci tvrdil, že některé činy, kterých se dopustil v době před rokem 1989, měly ryze kriminální charakter. V článku žalovaný porovnává skutky faráře Šimsy, které posuzuje jako banální a směšný incident, a skutky žalobce, které mají kriminální charakter a uzavírá, že farář Šimsa není za své skutky plně rehabilitován oproti žalobci. Mezi účastníky bylo přitom nesporné, pro jaké trestné činy byl žalobce stíhán, a ať byl následně zproštěn a rehabilitován, je zřejmé, že hodnocení činů žalobců žalovaným má pravdivý základ.

Proti tomuto rozsudku si včas podal odvolání žalobce. Žalobce ve svém odvolání uváděl, že informace zveřejněné v obou článcích jsou ostře difamačního charakteru, ať už se jedná o skutková tvrzení nebo o excesivní hodnotící úsudky. Podle žalobce soud prvního stupně pochybil v tom, že některá skutková tvrzení nesprávně kvalifikoval jako hodnotové soudy a všechny tyto hodnotové soudy pak podřadil pod oprávněný výkon svobody projevu. Pokud se týká tvrzení uvedených v článku 1 vztahujících se k výbuchům v okresním městě v Přerově, pak nelze výroky žalovaného interpretovat jinak než jako skutkové tvrzení obviňující žalobce ze závažného trestného činu. V této souvislosti nelze pominout zmínku žalovaného v článku 2 o tom, že zjistil, že Hučín je stíhán oprávněně. Jestliže soud prvního stupně v napadeném rozsudku dospívá k závěru, že jde toliko o reprodukci postupného vývoje názoru žalovaného na žalobce, nekoresponduje toto odůvodnění s vyzněním článku a s tím, jaký dojem článku musely ve čtenáři zanechat. Pokud se jedná o výroky žalovaného uvedené v článku 2, a to, že Hučín byl plně rehabilitován za celou plejádu činů z doby normalizace, s níž některé mají ryze kriminální charakter, je nutno uvést, že výrok o kriminálním charakteru některých zrehabilitovaných skutků žalobce stojí na pomezí skutkového tvrzení a hodnotícího soudu. To nemění nic na tom, že jde o výrok difamační. Jakkoli se žalovaný nemusí subjektivně ztotožnit se závěry rehabilitačních rozhodnutí, nemůže o žalobci napsat,

že byl plně rehabilitován pro činy ryze kriminálního charakteru. Pokud se jedná o výrok žalovaného o velké blamáži, pak skutkový obsah sdělení je zde zcela zřejmý, a to že žalobce spolu s Kohortou svých příznivců vyvíjel nátlak na soud, čímž dosáhl svého zproštění ve všech bodech obžaloby. Proto je nesprávný závěr soudu prvního stupně, že jde o hodnotící úsudek. Nesprávně rovněž soud postupoval při úvaze o označení žalobce slovem „gauner“ a „psychologický terorista“. Výraz gauner je obecně vnímán jako natolik silný, že jeho užití má vždy difamační účinky, které nelze ospravedlnit tvrzením, že jde toliko o oprávněnou kritiku a tedy o legitimní výkon svobody projevu. Sám žalovaný v článku tento výrok uvedl citací dříve uvedenou v článku Lidových novin ze dne 27. června 2007. Oproti tomu značení žalobce za psychologického teroristu by mohlo být odůvodněno pouze v případě, že by bylo k popisu žalobcova jednání alespoň přibližně přiléhavé. Tak tomu však nebylo. Z těchto důvodů navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že rozsudek soudu prvního stupně bude v napadené části změněn tak, že žalobě bude vyhověno.

Žalovaný ve svém vyjádření k odvolání navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně s tím, že zdůraznil, že v daném případě došlo ke střetu práva na svobodu projevu a práva na čest a důstojnost. Jedná se o dva chráněné okruhy zájmů, které se dostaly do střetu důvodného a legitimního. Každý střet těchto dvou ústavních práv je proto nutno posoudit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný si v daném případě zachoval svá práva na vlastní úsudek a hodnocení sporu při zachování faktu, že žalobce byl všech obvinění zproštěn. Tato vnitřní výhrada je běžná, to nemění nic na tom, že rozsudky soudů jsou respektovány. Pokud se jedná výrazu „gauner“, lze souhlasit s žalobcem, že pokud by byl takový výrok užit o jiné osobě bez jakýchkoli objasňujících okolností, jedná se o výrok urážlivý, překračující míru obecné slušnosti. Předmětný článek však vychází z toho, že na jiném místě v jiném čase a v jiných souvislostech žalovaný o žalobci prohlásil „Vladimíra Hučina znám dobře 20 let a většího gaunera jsem neviděl“ a následně pak v předmětném článku popisuje, na základě jakých faktů a okolností si tento názor o žalobci vytvořil. Tuto skutečnost pak správně považuje soud prvního stupně za významné posouzení. Nejpodstatnější vadou žalobce je, že nebere ohled na kontext celého článku. Přihlíží, že zásadním faktem je, že žalobci i žalovanému ale především čtenářům Lidových novin je známo, že žalobce byl zproštěn obžaloby ve věci, v níž byl trestně stíhán a rehabilitován. Pokud tuto skutečnost žalovaný připomíná a ve vztahu k ní pak vyslovuje své závěry a hodnocení, stížnosti na to, že soud nerozhodoval objektivně spravedlivě nebo nezávisle, jsou běžnou denní agendou ve sdělovacích prostředcích a jsou běžným průvodním jevem soudního rozhodování. Pokud žalovaný uvádí, že zproštění žalobce považuje za blamáž, jedná se nepochybně o kritiku soudu. Dále hovoří o nenávistném napětí, které měli vytvářet příznivci žalobce. O žalobcovi se v této souvislosti nezmiňuje vůbec.

Podle čl. II., přechodných ustanovení, bodu 1. zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, není-li dále stanoveno jinak, použije se občanský soudní řád, ve znění tohoto zákona, i pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.

Podle čl. II., přechodných ustanovení, bodu 10. cit. zákona, odvolání proti rozhodnutím soudu prvního stupně vydaným přede dnem účinnosti tohoto zákona nebo po řízení provedeném podle tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů.

Novela o.s.ř. provedená zákonem č. 7/2009 Sb. nabyla v celém rozsahu účinnosti 1.7.2009, odvolání směřuje proti rozhodnutí ze dne 8.9. 2009, vydaném po řízení provedeném dle dosavadních předpisů, proto odvolací soud z podnětu podaného odvolání provedl odvolací řízení podle zákona č. 99/1963 Sb. ve znění k datu zahájení řízení, tj. ke dni 9.1.2009 (dále jen o.s.ř.).

Odvolací soud po zjištění, že odvolání splňují formální náležitosti uvedené v ustanovení § 205 odst. 1 o.s.ř. ve znění po novele provedené zákonem č. 30/2000 Sb. (dále jen o.s.ř.) a odvolání žalobce je odůvodněno relevantním odvolacím důvodem uvedeným v ustanovení § 205 odst. 2 písm. d) (soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav) a písm. g) (rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci) o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek v celém rozsahu včetně jemu přecházející řízení a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Podle ustanovení § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 OZ fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Předmětem ochrany podle ustanovení § 11 OZ jsou taková ryze osobní práva občana, jež ovlivňují rozvoj jeho osobnosti a jsou s ním úzce spjata. Všestranný rozvoj a uplatnění osobnosti fyzických osob je hlavním smyslem a cílem občanskoprávní ochrany, a toto hledisko je určující při posuzování otázky zda, a která práva jsou chráněna. Z ustanovení § 11 OZ je zřejmé, že ochrana je poskytována i právu občana „na čest, důstojnost a dobrou pověst“.

Zákonným předpokladem vzniku práva použití sankcí k ochraně osobnosti sféry fyzické osoby za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti je:

- 1) existence zásahu do osobnostních práv fyzické osoby, který vyvolal nebo byl objektivně způsobitelný vyvolat újmu spočívající buď v porušení nebo ohrožení osobnostních práv fyzické osoby,
- 2) protiprávní (neoprávněný) charakter tohoto zásahu,
- 3) příčinná souvislost mezi neoprávněným zásahem a zmíněnou újmou.

Krajský soud provedl veškeré důkazy, shromáždil dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci, přičemž proti rozsahu dokazování, až na zjištění dopadů tvrzených zásahů, účastníci neměli výhrady. Skutková zjištění soudu prvního stupně ohledně tvrzených zásahů z článku „Narcis Hučín zneužívá demokracii“, který byl publikován dne 23.7.2007 na titulní straně Lidových novin, a dále článku „Ve svém kritickém postoji k Hučínovi jsem se utvrdil“ otištěném ve stejném deníku dne 2. srpna 2007 jsou správná. Na tato skutková zjištění soud prvního stupně aplikoval příslušně i zákonná ustanovení včetně soudní judikatury a v tomto směru se odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud prvního stupně správně výrazy, které žalobce označil za nedovolený zásah, posoudil jako hodnotící úsudky a články, ve kterých byly tyto výroky použity, hodnotil v celém kontextu. V této souvislosti je především nutno se zmínit, za jakých okolností byly tyto články zveřejněny. Sám žalobce v žalobě uvádí, že dvakrát kandidoval do senátu, často vystupuje v hromadných sdělovacích prostředcích, příběh jeho trestního stíhání se stal námětem několika knih a televizních dokumentů. Má za to, že jeho životní osudy jsou známy široké veřejnosti. Tato tvrzení žalobce žalovaný učinil nesporným. Již z těchto tvrzení žalobce plynou dvě základní fakta. Žalobce je osobou veřejně známou a současně okolnosti týkající se trestního stíhání žalobce a žalobce samotného jsou známy veřejnosti. K problematice ochrany osobnosti osob veřejně činných vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu č. I. ÚS 453/03 názor, že věci veřejnou je vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Tyto věci veřejné, resp. veřejná činnost jednotlivých osob mohou být také veřejně posuzovány. Presumpcí ústavní konformity je chránit toliko hodnotící úsudek. Obdobně Ústavní soud ve svém usnesení č. III. ÚS 11/04 uvedl, že „ve vztahu k fyzické osobě, která jedná a vystupuje jako „veřejně známá osobnost“, jsou mantily oprávněné kritiky širší než ve vztahu k osobě soukromé“. Žalovaný jako autor článků nepopisuje skutkovými tvrzeními určitou mediální událost, naopak z obsahu článků vyplývá, že se jedná o reakci žalovaného na předcházející články a komentáře. Žalovaný v těchto článcích pouze sděluje své názory a interpretuje své postoje. Redakce Lidových novin oba dva příspěvky jako hodnotící soudy prezentovala. Redakce Lidových novin zařadila článek „Narcis Hučín zneužívá demokracii“ do rubriky „Úhel pohledu“, a článek „Ve svém kritickém postoji k Hučínovi jsem se utvrdil“ do rubriky „Polemika“, tedy do oddílů novin, kde bude čtenář očekávat názory, postoje a veřejnou diskuzi již k dříve publikovaným událostem. Článek zveřejněný pod názvem „Ve svém kritickém postoji k Hučínovi jsem se utvrdil“ je reakcí žalovaného na stať JUDr. Milana Hulíka s názvem „Blouznivci se neuzavírají“. V tomto článku žalovaný

polemizuje s názory JUDr. Hulíka a obhajuje své postoje, které zaujal v době trestního žalobce a své současné postoje. Současně vyjadřuje znechucení nad proběhlou rehabilitací a přístupem k jednotlivcům. Zde nutno uvést, že sám žalobce v žalobě uváděl, že byl rehabilitován a pravomocné rozsudky, jímž byl žalobce odsouzen za trestné činy před rokem 1989, byly zrušeny. Pokud žalovaný uvedl, že tyto trestné činy, pro které byl žalobce dříve odsouzen, měly ryze kriminální charakter, pak je nutno uvést, že kriminální charakter je základní vlastností převážné většiny činů pro něž je vedeno trestní řízení, přičemž svůj hodnotící soud žalovaný vyslovil na podkladě srovnání jednání faráře Šimsy a činů žalobce. Jak správně konstatoval krajský soud nebylo takové hodnocení z tohoto pohledu nepřiměřené. Tento výrok tedy nepřekročil určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, která by již v demokratické společnosti tolerovat nešla. Článek pod názvem „Narcis Hučín zneužívá demokracii“ byl sepsán poté, co Lidové noviny dne 27.6.2007 v článku pod názvem „Soud zamítl Hučínovu žalobu“ citoval výrok žalovaného, který pronesl v soudní budově: „Vladimíra Hučina znám dobře 20 let a většího gaunera jsem neviděl“. V tomto článku žalovaný přibližuje čtenáři změnu svých postojů a názorů na důvodnost trestního stíhání a na žalobce samotného. Obsahem článku jsou hodnotící soudy, a to hodnotící soudy negativní. V této souvislosti je možné odkázat na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Incal proti Turecku, ve kterém bylo vyslovil tezi, že svoboda projevu představuje jeden z hlavních základů demokratické společnosti, což platí nejen pro informace nebo myšlenky přímo nepřiznivě či považované za neškodné či nedůležité, ale rovněž pro ty, které jsou nepřijemné, šokující nebo znepokojující. Platí tedy, že ani negativní kritika a prezentace negativních názorů či postojů na určitou osobu či událost nemusí být neoprávněným zásahem. Je proto vždy nutno zkoumat intenzitu tvrzeného porušení základního práva na ochranu osobnosti (osobní cti a pověst) v kontextu se svobodou projevu se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv.

Těmito úvahami se důsledně jak soud prvního stupně, tak odvolací soud řídil při hodnocení článku. Za rozhodující považuje odvolací soud skutečnost, že v článku není žalovaný označen za pachatele bombových útoků, nýbrž žalovaný interpretuje vývoj svého vnitřního přesvědčení o důvodnosti trestního stíhání žalobce jako iniciátora výbuchů od prvotních pochybností až téměř k jistotě, kdy považoval transparentní soudní proces za nejlepší řešení. Pokud je v článku uvedeno, že nedávno byl žalobce soudně zproštěn všech obvinění a je to velká blamáž, pak výrok velká blamáž (trapnost, ostuda) je nutno vztáhnout nikoliv na osobu žalobce, ale k vlastnímu soudnímu procesu postupu soudu a jeho rozhodování. Žalovaný na tomto místě zvažuje, na kolik mohlo soudní řízení ovlivnit obavy z pomluv a špinění či nenávistné napětí vytvářené v soudní síni. Nerozlišuje přitom, zda mohlo jít o účinek ve vztahu k osobám zúčastněným na trestním řízení či ve vztahu k soudu samotnému. Tato úvaha, zda, kým a na kolik lze ovlivnit soudní proces a zda vůbec je to reálné, je součástí běžných rozprav o nezávislosti soudní moci a v tomto směru ze svého rámce nevybočila. Zásadní tedy je, že žalovaný

netvrdí, že žalobce a jeho příznivci rozhodování ovlivnili. Pouze sděluje, že by si žalovaný uměl představit, že by v článku uvedené okolnosti tento vliv mít mohly.

Pokud se jedná o žalobcem vytykané výrazy „gauner“ a „psychologický terorista“, lze souhlasit, že jde o silně expresivní označení, která nelze používat běžně bez údajů použití vysvětlující a zdůvodňující. Již dříve soudní praxe připustila možnost v kritice použít expresivní výrazy. Jedná se o situaci, kdy k dosažení účelu kritiky je namíste použít i relativně ostřejší výraz. Musí být však dodržena míra expresivity tak, aby nebyla v nepoměru k cíli kritiky. Míra expresivity v případě použití výrazu psychologický terorista v návaznosti na celý obsah věty, ve které byl tento výraz použit, byla dodržena. V kontextu článku a věty samotné nepůsobí rušivě a současně nelze dovést, že by tento výraz byl výrazně motivován snahou žalobce poškodit či urazit. Jak správně uvedl krajský soud, žalovaný v článku objasňuje důvody, které jej v dřívější době k takovému označení vedly, nikde v článku výraz gauner o žalobci není opakován, pouze jsou uvedeny negativní úvahy o osobě žalobce, které měly být důvodem pro dřívější výrok žalovaného. Snahou objasnit své postoje a stanoviska k dříve citovanému výroku je pak motivován celý článek. Žalovaný vysvětluje, proč žalobce takto ostře označil a proč jeho mínění o žalobci je negativní. V nadsázce se dá říci, že se jednalo o na tzv. uvedení věci na pravou míru, učiněné proto, aby čtenář, který se s dřívějším výrokiem žalovaného seznámil, pochopil, že se nejednalo pouze o výrok pronesený pouze s cílem žalobce urazit, ale o vnitřní mínění žalovaného o žalobci. Právě tyto úvahy o tom, jak se názor žalovaného na žalobce postupně vytvářel a proč, odlišují použití výrazu gauner od běžně používané urážky s cílem osloveného urazit či ponižít. Motivem článku není tuto urážku opakovat či žalobce jiným způsobem opětovně urazit, nýbrž obhájit svůj dříve zaujatý postoj k žalobci. Proto zmíněným označením žalobce nedošlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce.

Pokud žalobce vytykal, že soud neprovedl dokazování o dopadech a důsledcích výroků žalovaného v uveřejněných člancích, pak toto dokazování odvolací soud shodně se soudem prvního stupně považoval za nadbytečné z důvodu právního posouzení věci, neboť nebyl prokázán žádný neoprávněný zásah.

S ohledem na výše uvedené dovedl odvolací soud, že nedošlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce, neboť výroky žalovaného představující tento zásah nepřesáhly určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti tolerovat nelze. Články žalovaného nepřekročily meze věcné kritiky, neboť nevybočily z mezí nutných k dosažení sledovaného a společensky uznávaného účelu kritiky. Výroky žalovaného vycházející ze svobody projevu byly přiměřené, byly prezentovány jako subjektivní, soukromé názory a jako takové předkládány veřejnosti k posouzení.

Ze všech těchto důvodů bylo napadené rozhodnutí jako věcně správné dle § 219 o.s.ř. potvrzeno, když řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí,

netrpělo žádnou vadou, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci či vadou zmatečností, a pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o náhradě nákladů řízení.

Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z ustanovení § 142 odst. 1 za použití ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. a procesního úspěchu žalovaného. Náklady odvolacího řízení žalovaného se sestávají z odměny advokáta dle § 6 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve výši 25.000,- Kč, dvou režijních paušálů po 300,- Kč, tj. 600,- Kč a 20%DPH ve výši 5.120,- Kč, tj. 30.720,- Kč. Dále advokátovi žalovaného byly přiznány náhrady v souvislosti se sídlem advokáta a sídlem procesního soudu. Jedná se o náhradu ztráty času za čas spojený s cestou za 6 hodin po 200,- Kč, spolu s 20%DPH ve výši 240,- Kč, tj. 1.440,- Kč. Dále byla přiznána náhrada cestovného 3.999,- Kč, stravné 185,- Kč, ubytování 2.392,- Kč, parkovné 150,- Kč. Celkem tyto náhrady činí 8.166,- Kč. Celkem jsou náklady odvolacího řízení představovány částkou 38.886,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/, § 237 odst. 3 o.s.ř.).

V Olomouci dne 1. února 2010

Za správnost vyhotovení:
Petra Jahodová

JUDr. Vojtěch Brhel v.r.
předseda senátu